

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Bona Volvntas Optimæ Consentiens. Seu De Sequendo In Omnibus Ductu Providentiæ Diviniæ

Foullon, Jean E.

Leodii, 1657

XI. Imperator, & navarchus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54992](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54992)

non ejiciatur, hoc saltem audire merebitur: canta puer, nec de harmonia ex unius parte judica: tu quod tuum est præstiteris, & alii pariter, non poterit non suavissimus concentus existere. In hodierno publicarum ac privatarum rerum concentu dubitari non debet, quin toni non pauci duriusculi sint, multis ut vocamus suspiriis interrupti, multis diesibus fracti, multis notarum nigrarum colligationibus fusi. Hic Dorico tono, illic Jonico, alibi Lydio locus suus est. Numerus nunc citatus, nunc lentus; seu mensura nunc tripla, nunc communis, percutitur. Tu tamen, quisquis es, cave obmurmures: canta solum, aut tace, ubi musicæ magister voluerit: dulcissimam harmoniam si nondum capis, aliquando tamen intelliges.

XI. Gregario militi sub Imperatore
Imperator,
de navar-
abus. Machabæo numquam in mentem venisset inquirere, cur in fronte cohortes illæ collocarentur, cur aliæ in cornibus, aliæ in auxiliis: aut cogitationi nascenti statim ipse occurrisset,
 dixisset-

dixissetque sibi, sub sapientissimo & expertissimo duce militamus: disponat ipse, nos sequamur: si milites officio non desint, spes victoriæ certa est. Vectorum impudentium foret, scienti ac probò Navarcho obloqui, & nunc expansa vela, nunc contracta, reprehendere: nunc obliquam navigationem, nunc rectam incursare: de velocitate modò, modò de tarditate conqueri. Novit ille sinûs & scopulos, ac vada latentia, & quâ arte vitentur: vectori quiescendum est. Quid de Imperatore & Navarcho loquimur? Pictorem in officina sua, imò fabrum ferrarium, reprehendere ausit oculatus nemo: & tu audeas *reprehendere in hoc mundo Deum*? Horret animus cùm sacrilegas voces, si tamen voces, meminit, astronomi & Regis, nominari indigni, quando sic locutus est. Spondanus Annalium Ecclesiasticorum Continuator, ad annum 1282. perhibet, sæpiùs auditum dicere: si à Deo adhibitus fuisset, ad Universi creandi consilium, futurum fuisse, ut nonnulla meliùs ordinatiusque conderentur.

Quis ad horrenda illa non verba, sed murmura, non exclamet, quod Hilarius libro contra Constantium Augustum, in re non longè absimili: *O miseras aures meas, quæ tam funestæ vocis sonum audierunt! Hac de Deo ab homine dici? Tunc capacissimæ illi, & illuminatissimæ, & omniscienti, præfidens ingeniolo tuo animula, obloquare? Tu summi artificis opus carpere aut fugillare audeas? Quis enim, non jam animalculorum & homuncionum humi repentium, sed Cherubinorum & Seraphinorum supra cælos evolantium, cognovit sensum Domini, aut quis consiliarius ejus fuit?*

XII. *A Deo non petendum, Cur?* Serpentinum & diabolicum vocabulum est *Cur*, à Satana usurpatum, quando homicida fuit ab initio. *Cur*, inquit Genesis cap. 3. *præcepit vobis Deus? Petiisset saltem, Cur de ligni istius fructu non comeditis? In promptu erat responsum, non comedimus, quia prohibitum nobis est: sed interrogare maluit mandati causam, cur Deus præceperit, cur ita constitutum, quæ denique*